

Č. 4814.

Policejní řízení trestní: Kdy je nález II. stolice konformní s nálezem stolice I. při odsouzení pro přestupek § 12 cís. nař. č. 96 ř. z. z r. 1854?

(Nález ze dne 20. června 1925 č. 12.403).

V ě c: František K. v R. proti zemské správě politické v Praze stran přestupku § 12 cís. nař. č. 96/1854.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

D ů v o d y: Osp v Čes. Brodě vydala nález ze 14. prosince 1923 tohoto znění: »Pro přestupek § 12 nař. z 20. dubna 1854 č. 96, kterého jste se dopustil dle částečného Vašeho doznání a konaného šetření tím, že jste dne 14. srpna 1923 při domovní prohlídce u Vás konané vůči starostovi obce a strážníku obecnímu za přítomnosti četnictva se vyjádřil: »Prohledejte si všechno, avšak jak nic nenajdete, tak Vás koštětem vymlátím.« Výrok tento pronesený k přítomným osobám úředním nebyl místný, odsuzujete se dle § 11 téhož nař. do vězení v trvání 48 hodin.«

K odvolání st-lovu rozhodla zsp v Praze nař. rozhodnutím takto: »Nálezem ze 14. prosince 1923 byl jste odsouzen pro přestupek § 12 lit. a) i lit. b) nař. z 20. dubna 1854 č. 96 ř. z., jehož jste se dopustil tím, že dne 14. srpna 1923 při domovní prohlídce u Vás konané choval jste se hrubě a urážlivě vůči asistenci četnické, starostovi obecnímu a obecnímu strážníkovi tím, že jste použil slov: »Prohledejte si všechno, ale když nic nenajdete, tadyhle mám koště a tím Vás vymlátím«, kterážto slova i po napomenutí, abyste se slušně vůči všem zúčastněným choval, znovu jste opakoval, do vězení na dobu 48 hodin.

Zsp nevyhověla odvolání Vašemu z tohoto nálezu, poněvadž povaha uvedeného přestupku jest zjištěna výsledkem svědků i částečným vlastním doznáním Vaším. K námitce Vaší, že trest měl býti uložen podmíněčně, se podotýká, že ustanovení o podmíněčném odsouzení dle zák. ze 17. října 1919 č. 562 Sb. vztahuje se dle odst. I., IV. a V. téhož zák. toliko na řízení trestní u civilních a vojenských soudů a správních úřadů v obvodu platnosti uh. trest. zák. Z rozhodnutí tohoto nelze se dle § 3 min. nař. z 31. ledna 1860 č. 31 ř. z. dále odvolati.«

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss takto:

Podle názoru, jež nss vyslovil již v nál. Boh. 639 adm., jest podle § 3 nař. min. vnitra z 31. ledna 1860 č. 31 ř. z. upravujícího pořad stolic v trestních věcech náležejících k příslušnosti politických úřadů, další rekurs do rozhodnutí pol. úřadu II. stolice vyloučen jen tehdy, když pol. úřad II. stolice potvrdil trestní nález úřadu první stolice i n t o t o, t. j. ve všech kusech, jež jsou podstatnými součástkami trest. nálezu. Podle téhož nálezu náleží k podstatě trestního nálezu jednak zjištění skutkové podstaty trestní, t. j. skutku, který se obviněnému přičítá, jednak podřazení tohoto skutkového podkladu pod trestní normu. O p o t v r z e n í trestního nálezu nelze tudíž mluvit, jestliže se výroky obou stolic co do zjištění trestní skutkové podstaty rozcházejí, tedy zejména též, klade-li vyšší stolice obviněnému za vinu kromě skutku, který mu přičítala

již stolice prvá, ještě skutek další, ať již vyšší stolice viděla v činnosti odsouzeného konkurenci dvou deliktů, či spatřovala v dalším skutku odsouzeného jednání, jež onen skutek, pro který jej odsoudila I. stolice, kvalifikuje jako skutek trestný.

Dlužno tedy v daném případě především zkoumati, byl-li st-l v obou stolicích správních uznán vinným touž skutkovou podstatou trestní.

Jde o trestní nález pro § 12 cís. nař. z 20. dubna 1854 č. 96 ř. z. Paragraf ten stanoví trojí skutkovou podstatu trestní: Podle jeho lit. a) podléhá trestu stanovenému §em 11 téhož nařízení, kdo se chová prudce (hrubě) a urážlivě vůči politickému nebo policejnímu úředníku vykonávajícímu úřední jednání mu po zákonu náležející nebo vůči strážníku nebo úřednímu sluhovi, mající provést na veřejných místech nebo v soukromých obydlích úřední rozkaz a přes předchozí napomenutí setrvá v chování porušujícím úřední charakter. Podle § 12 lit. b) podléhá uvedenému trestu, kdo vytrvale vede si prudce (hrubě) a urážlivě vůči obecnímu starostovi vykonávajícímu rozkaz, který mu náleží vykonati podle zákona nebo ze zvláštního poukazu úřadu. Třetí skutková podstata (§ 12 lit. c) nepřichází zde v úvahu a netřeba ji tudíž uváděti.

Ze slov »v ů č i . . . úředníku« a »v ů č i obec. starostovi« jest patrné, že ke skutkové podstatě § 9 lit. a) resp. lit. b) nestačí, chová-li se nebo vede-li si kdo prudce (hrubě) a urážlivě toliko v p ř í t o m n o s t i označených úřed. osob, nýbrž že je třeba, aby takovéto jednání směřovalo proti úřední osobě, tedy aby úřední osoba byla p ř e d m ě t e m prudkého a urážlivého jednání.

Úřad I. stolice vyslovil, že st-l dopustil se přestupku § 12 uv. cís. nař. — zda litery a) nebo b) nebo obou neuvedeno — tím, že dne 14. srpna 1923 v ů č i starostovi obce a strážníku obecnímu za p ř í t o m n o s t i četnictva vyjádřil se způsobem v nálezu uvedeným. Vycházel tedy úřad ten zřejmě jen ze skutkové podstaty, že vyjádření st-lovo vztahovalo se toliko k obecnímu starostovi a obecnímu strážníkovi, že tedy předmětem vyjádření toho byly toliko tyto úřední osoby, a odsoudil st-le pro tuto skutkovou podstatu trestní. T

Naproti tomu uvádí nař. rozhodnutí, potvrzujíc nález I. stolice, že byl st-l podle tohoto nálezu odsouzen pro přestupek § 12 lit. a) i b) uv. cís. nař. a že dopustil se ho tím, že se uvedeného dne choval hrubě a urážlivě v ů č i a s i s t e n c i č e t n i c k é, starostovi a obecnímu strážníku tím, že použil uvedených slov, při čemž nař. rozhodnutí kromě toho skutkovou podstatu přijatou za základ rozhodnutím I. stolice, doplňuje dalším zjištěním, že st-l i po napomenutí, aby se vůči účastněným choval slušně, výrok svůj znovu opakoval. Klade tedy nař. rozhodnutí st-li za vinu další skutkovou podstatu potud, že vztahuje prudký (hrubý) a urážlivý výrok st-lův kromě k obecnímu starostovi a strážníku, k nimž jej vztahoval nález I. stolice, také ještě výslovně k četnické asistenci, ke které jej nález I. stolice nevztahoval.

Z toho však je patrné, že rozhodnutí obou stolic se rozcházejí co do skutkové podstaty, tudíž v kuse, který podle shora uvedeného náleží k podstatným součástem trest. nálezu. Vyslovil-li tedy žal. úřad, že nař. rozhodnutí je konečné, dal st-li nesprávné poučení o opravných prostředcích. — — —